

THESES

EX

UNIVERSA THEOLOGIA
CANONICO-SCHOLASTICA

JUXTA

MIRAM DOCTORIS ANGELICI
DIVITHOMÆ
AQUINATISDOCTRINAM, AC ORDINEM,
QUAS

FRATRES DISCALCEATI

B. V. MARIÆ

DE MONTE CARMELO

COLLEGII AUGUSTANI

PUBLICÆ DISPUTATIONI EXPONUNT
IN ECCLESIA AD SS. SACRAMENTUM

Anno 1760.

Die 5^a Augusti horis 8va ante- & 2da pomeridiana
CUM LICENTIA SUPERIORUM.

Typis Josephi Antonii Labhart p. m. Viduæ, Reverendiss. ac Sereniss. Princ.
& Episc. August. Typographæ.

Ex Prima parte.

1. **T**heologia, quæ quoad Substantiam accepta Ecclesiæ simpliciter necessaria est, quoad methodum valde utilis, 2. Habet rationem scientiæ, etsi naturalis tantum. 3. Ejus Principia, quibus innititur, sunt Loci Theologici, 4. Objectum verò, circa quod versatur, est DEUS sub ratione Deitatis, 5. Quæ Metaphysicè spectata consistit in intelligere primordiali actualissimo. 6. Attributa DEI nec à se invicem nec ab essentia, nec à Relationibus distinguuntur formaliter ex natura rei, sed virtualiter: 7. Qualiter tamen nec immensitas ab omnipotentia, 8. Nec omnipotentia à Scientia differt, 9. Hinc in sensu causali verum est dicere: futura sunt futura, quia ea scit DEUS, 10. Qui certò, & infallibiliter cognoscit omnia futura tam absoluta, quàm conditionata, non per scientiam mediam in se ipsis, 11. Sed in essentia sua ut affecta per Decretum actuale, & intrinsecè efficax, 12. Per quod absque ulla libertatis læsione omnes actus liberos voluntatis creatæ bonos, ac malos proportionabiliter prædefinit. 13. Datur in DEO voluntas antecedens sincera salvandi omnes, 14. Ex qua omnibus adultis non tantum offeruntur, sed & conferuntur auxilia ad salutem sufficientia, 15. Et Christus pro omnibus mortuus est. 16. Actus liber Voluntatis divinæ non distinguitur ab actu necessario, nisi penes connotatum. 17. Prima electio ho-

minum ad gloriam etiam ut Coronam est ante præ-
 visa merita, 18. Uti & Reprobatio negativa ante
 prævisa demerita. 19. Mysterium Trinitatis rite
 probatur ex 1. Joann. 5. v. 7. 20. Verbum est verus
 DEUS per Essentiam, Patri consubstantialis. 21. Vox
ομολογιος Patribus Ante-Nicanis cognita à Patribus Ni-
 canis rectè fuit adoptata ad reprimendam Arii hære-
 sin, 22. A qua Liberium SS. PP. vindicamus. 23.
 Etiam Spiritus S. est Verus DEUS procedens à Patre,
 & Filio, ita ut si ab hoc non procederet, realiter non
 distingueretur ab eo. 24. Post DEUM in hoc univer-
 so dantur Angeli solò numerò immultiplicabiles.

Ex Prima 2dæ.

25. **U**ltimus hominis finis, ac beatitudo ejus ob-
 jectiva tantummodo potest esse Summum,
 ac infinitum bonum, 26. Cujus affectio formalit-
 te, & unice fit per actum intellectus, scilicet per vi-
 sionem Beatam, 27. Quæ non differtur Beatis us-
 que ad extremum Judicii diem, vel usque ad mille
 annos ex eo die elapsos, 28. Nec in hac materia
 unquam positivè à nobis dissensit Joannes XXII.
 etiam ut Doctor privatus. 29. Finis ultimus pecca-
 toris est bonum proprium communissimè sumptum,
 connotans privationem gratiæ, 30. Finis verò ulti-
 mus justi venialiter peccantis est ipse DEUS. 31. Præ-
 ter peccata personalia datur insuper peccatum origi-
 nale, 32. A quo etsi prorsus immunis fuerit B. V.
 probabilius tamen non caruit proximò illud contra-
 hendi debito: & hæc sententia magis favet imma-
 culatæ ejus Conceptioni, quàm opposita. 33. Existit
 purgatorium, in quo Animæ justæ pro peccatis veniali-

bus, nec non mortalibus necdum quoad poenam satis expiatis temporaliter puniuntur. 34. Homini à Natura inditum est jus Naturæ, cujus Principia primaria per se sunt manifesta, secus Principia secundaria, 35. Quorum perfecta cognitio nequit haberi sine Regula quadam extrinseca infallibili, 36. In Cujus defectu quemadmodum circa sententias controversas non possumus unquam sequi partem minùs probabilem, minùsque tutam in conspectu probabilioris, ac tutioris, 37. Ita nec semper debemus amplecti tutiorem. 38. In statu Naturæ lapsæ admittendâ est gratia purè, verè tamen sufficiens, 39. Quam Nulla lege Deus statuit dare facienti, quod est in se, præcisè viribus naturæ.

Ex IIda IIdæ.

40 **S**ymbolum Apostolorum ab ipsis Apostolis, uti & Symbolum S. Athanasii ab eodem fuit compositum. 41. Homo, cui certò revelaretur æterna sua damnatio, non posset Theologicè sperare suam salutem. 42. Præcepto Charitatis non satisficit per amorem formaliter interessatum. 43. Judex nequit absolvere innocentem, qui probatur nocens, etiam in causa capitali, 44. In qua itidem reus legitimè interrogatus tenetur ad Criminis confessionem, 45. Quamvis hæc Confessio ad Rei condemnationem non sit absolutè necessaria, sed sufficiant præsumptiones violentæ. 46. In Causis civilibus Res judicata non facit Victorem tutum pro foro interno, si ex post injustitia sententiæ manifestè appareat. 47. Contractus tam stricti juris, quàm b. f. non sunt ipso jure nulli per hoc, quòd eis dolus acciden-

cidentalis causam dederit, nisi contrahens intentionem suam actualiter prætenſæ qualitati alligârît. 48. Insolennis alienatio rei ecclesiasticæ uti subsistit pro foro interno usque ad rescissionem Judicis, ita & pro foro externo Sanari potest per præscriptionem 40. Vel 100. annorum respectivè. 49. Ad hanc alienationem Prælatis Ecclesiasticis prohibitam reducimus quoque repudiationem hæreditatis, Donationis, legati &c. ecclesiæ relictæ. 50. Præscriptio licet non sit juris naturalis, valet tamen pro foro conscientiæ, dummodo b. f. fiat, 51. Quam non statim tollit scientia juris alieni, 52. Hinc debito indefinitè contracto præscribi potest spatium 30. annorum, 53. Secus juri luendi pignoris. 54. Usuræ merè lucratoriæ quovis jure sunt prohibitæ, ac proin nec per consuetudinem, nec per statutum Principis deficiente alio justò titulo possunt fieri licitæ, 55. Per quod tamen neutiquam reprobamus notoriam germaniæ praxin in censu 5. pro 100. annuatim recipiendi, 56. Econtra regulariter usurarium est pactum antichrèticum, & legis Commissoriæ contractui pignoratitio adjectum. 57. Damnum ex culpa merè juridica, aut levi Theologica datum non tenetur quis rescire in conscientia ante Judicis sententiam, utut præcesserit obligatio ex contractu, vel officio præcavendi hoc damnum. 58. Decimæ in Thesi sunt juris divini, unde & Novalia debentur Parocho, non privilegiato. 59. Juramentum promissorium, in quo verè datur pavis materix, 60. Adjectum actui præcisè per jus positivum intuitu privati commodi irritato eundem convalidat tam de Jure Canonico, quam Civili. 61. Simonia Juris divini naturalis est dare, vel promittere pro spiritali temporale, si hoc ha-

beat rationem mercis, pretii, compensationis, aut
motivi principalis. 62. Datur in Ecclesia status, ac
hierarchy & inde fluens potestas regendi, leges com-
munes ferendi &c. 63. Quæ potestas simpliciter
est Monarchica, residetque in solo SS. Pontifice. 64.
Episcopalis jurisdictio licet secundum se in genere, ac
in thesi sit immediate ab ipso Christo, spectata quo-
ad modum, in specie, ac in hypothese ab ejus Vica-
rio SS. PP. descendit. 65. Jus Sacrorum non com-
petit Principibus laicis; idcirco falsum est illud Po-
liticorum: Ejus est Religio, cujus est Regio. 66.
Coelibatus Clericorum etsi jure divino non sit anne-
xus S. Ordinibus, est decentissimus juxta, ac anti-
quissimus, 67. Ita ut jam ante Siricium SS. PP. Sæc.
circiter IV. Sacerdotibus, & Diaconis, imo & Sub-
diaconis præcepta fuerit continentia. 68. Clericus
Minorista contrahens matrimonium ipso facto amit-
tit beneficium. 69. Inde potiori jure Reservatum
Ecclesiasticum jam ante pacem Westphalicam erat
æquissimum: 70. Pluralitas beneficiorum in thesi
est Jure divino, & naturali prohibita, hinc nec per
consuetudinem potest fieri licita, nec per dispensatio-
nem SS. PP. absque justa causa obtentam permessa.
71. Concordata Germaniæ obligant in Vim pacti, &
contractus, cui nec PP. Ordinariè derogare, nec
Natio Germanica liberè contravenire valet, 72. Po-
test tamen iis opponi consuetudo, aut præscriptio
immemorialis. 73. Annatarum reservatio non est
Simoniaca mercatura Avaritiæ Pontificiæ, nec no-
vum Diaboli inventum, novaque ecclesias emungen-
di methodus: 74. Earum usus jam pridem ante Jo-
annem XXII. & Bonif. IX. in ecclesia viguit, nec in
Concilio Constantiensi, aut Basileensi fuit abroga-
tus

tus. 75. Primæ preces, quas adhuc pro reliquiis investiturarum per Baculum, & anulum habemus, conveniunt Soli Imperatori, & Regi Romanorum partim ex consuetudine ab Ecclesia tacite, vel expresse approbata, partim ex indulto SS. PP. non tantum in Ecclesiis Catholicorum, sed & Protestantium, in quibus Imperator annô Normali 1624. 1. Jan. pacificam juris hujus possessionem tenuit 76. Clerici sunt Domini bonorum superfluatorum prospectu etiam ecclesiæ acquisite, licet ea ex præcepto ecclesiastico in pauperes erogare teneantur, 77. Potest item induci consuetudo permittens Clericis valide, & licite testari ad causas profanas.

Ex III. Parte.

78. **R**Ecè ex Vaticanio Jacob Gen. 49. 79. Et Prophetia Danielis C. 9. probatur adventus Messæ, 80. Qui est Jesus Christus Filius Mariæ Virginis, 81. Verus quidem DEUS, & homo, unica tamen persona, 82. Unde præter duas Naturas in eo dantur duæ voluntates, quas Honorius I. nunquam negavit. 83. Mortuus est pro peccato, pro quo utpote simpliciter infinito 84. Pura Creatura non potuisset satisfacere. 85. Sacramenta causant gratiam ex opere operato non moraliter proprie, sed physice, 86. Baptismus fictè susceptus recedente fictione causat primam gratiam, secus alia Sacramenta Characterem non imprimunt. 87. Baptismus valide conferri hæreticis, S. Stephanus semper existimavit tanquam de fide, non verò S. Cyprianus. 88. Concilium, in quo hanc controversiam finitam testatur S. Aug., probabilius fuit Nicænum.

canum I. 89. Materia remota Confirmationis est Chryisma. 90. Sacrificium Missæ essentialiter consistit in consecratione, & sumptione simul, 91. Estque valoris simpliciter infiniti. 92. Ad Sacramentum pœnitentiæ sufficit attritio supernaturalis, 93. Nec req. expositio Circumstantiarum notabiliter aggravantium maximè in sententia S. D. 94. Oleum Olivarum, quod est materia extremæ unctionis, potest esse à simplici sacerdote ex commissione Episcopi benedictum. 95. In Ecclesia præter hierarchiam jurisdictionis admittenda est hierarchia Ordinis. 96. Minister Matrimonii non est Sacerdos, sed Contrahentes, 97. In eo ratio Sacramenti inter fideles non est separabilis à ratione contractûs: 98. Nec potest iniri sub conditione de futuro propriè tali, 99. Aut sub pacto servandæ perpetuæ castitatis. F 100. Suspendit tantum, neutiquam penitus dissolvit sponsalia præcedentia cum tertio inita.

*Fei qui Iam
Evidenter à re infale,
et doctrina S. Thomæ.*

O. A. M. D. G.

